

Мистецькому загалу Миколаївщини відомо, що 12 листопада в обласній науковій бібліотеці імені Гмирява відбулися ювілейні урочистості Миколаївської організації Національної Спілки письменників України, який цієї осені виповнилось 30 років. Сьогодні миколаївська Спілка нараховує у своєму складі 15 дійсних письменників, твори яких відомі не лише на «південній» землі. Це - плідні й успішні автори, визнані й шановані метри «літературного цеху», Митці - з високої літери: сучасний класик Дмитро Кремінь, «ветеран пера» Михайло Божаткін, прекрасний російськомовний поет і бард, завжди оптимістичний і романтичний голова Миколаївської організації НСПУ Вячеслав Качурін та ще багато-багато відомих митців. І, як належить, поряд із цими видатними особистостями на сторінках історії НСПУ з'являються і нові, молоді імена, котрі не лише беруть у спадок вже накопичені літературні надбання творчого досвіду «старших колег по перу», але й самі витворюють своє, новаторськи-оригінальне (бо не позбавлене авторської індивідуальності) мистецтво... Наймолодшої членкині Миколаївської організації НСПУ Наталці Білецькій лише 22 роки, проте поетка власною творчістю вже зуміла довести суворому «критичному» загалу країни, що її Слово - варте уваги і пересічних шанувальників поетичного мистецтва, і скептично-прискіпливих професіоналів з «літературного Олімпу», адже молода мисткиня вже має лауреатство і обласного літконкурсу «Золота арфа», і всеукраїнський («Нові імена України» - 2001, «Собори наших душ»), і міжнародного («Гранослов - 2002»), є авторкою збірки поезій «3 літопису лиманської зорі» (Київ, «Гранослов», 2003). Наталка - представниця молодого покоління сучасних митців, і саме тому наша сьогоднішня розмова з нею розпочалася з найактуальнішого...

- Наталю, як живеться молодому митцю в сьогочасних суспільно-історичних умовах? Чи відчуваєте на собі складність міжособистісних стосунків, культурних, громадських та політичних проблем?

- Як на мене, то митець (чи «зелений», чи досвічений) тільки тоді виправдовує дану йому Богом місію, коли ні за яких умов не відсторонюється від навколишнього життя. Як можна жити серед людства, не будучи його мікрмолекулою, носієм духовного значення? Про це вже говорили великі: і Франко, і Коцюбинський... Життя не завжди «обцілює» душу, зазвичай навпаки, проте головне - не зламатися під тиском зовнішніх подразників, не зрадити своїм життєвим орієнтирам і цінностям. Просто завжди треба пам'ятати, що ти - в першу чер-

- в житті. Складнощі були в «учнівстві», власне, як у кожного школяра. От зараз чомусь згадалися безсонні київські ночі (після критики «дитячих» текстів), тривалі «штурми» метрів, котрі за кілька конкурсних днів давали таку базу «професійних знань», що вистачало надовго. Сьогодні я вдячна кожному слову і жесту моїх «критиків»-вчителів.

- А не заважало мистецтво вашому навчанню?

- В принципі, ні. Хоча деякі університетські викладачі і ставились до мене трохи зверхньо (я це завжди дуже тонко відчуваю!), бо я, за частими «відрядженнями», бувало, пропускала пари. Але ж закінчила університет (до речі, з червоним дипломом), магістратуру при ньому, недавно склала останній вступний іспит до аспірантури. Та і залишилась працювати в прес-центрі своєї Alma Mater Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського.

НАТАЛЧИНА МОЛИТВА

гу, людина, а в «нульову» - відображувач світу і, водночас, його нехай краплинчато-подібний! - редактор і лікар.

- Як довго ви йшли до літературного визнання? Які складнощі постали на вашому «учнівському» шляху?

- Ви правильно це назвали «визнання». Цей іменник звичайнісінький антонім до поняття «слава» (вже саме це слово завжди чомусь асоціюється в мене з дешевими масовими насьогодні відбитками справжнього мистецтва - я про численні неякісні фільми, тексти тощо, котрі позбавлені змісту, естетичної ідеї, а отже - творчого «польоту» душі. Що до мене, то я завжди хтіла, аби мої вірші саме визнали, іншими словами - цінували небайдужі люди. До цього я йшла, напевне, від народження і навіть не уявляю собі певних зупинок цього процесу не лише сьогодні, а й взагалі

- Ось ви розкажете про «ритмічне» освітньо-творче життя. А чи вистачає часу на особисте? Як любите відпочивати?

- Скажу відверто - вистачає. Бо звідки ж черпати енергію і натхнення? Буває «замкнене коло» сует, та я вважаю, що чашка ароматної кави, гарна музика, читання журналів, книжок, а також «гарячі новини» від подруги чи то романтична прогулянка з милим - то вже суперповний релакс. Не говорячи вже про хвилини творчості...

- Кого вважаєте своїми вчителями в поетичному мистецтві?

- Скажу коротко і ясно: це мій творчий батько - Дмитро Дмитрович Кремінь, редактор першої «гранословської» збірки, прекрасний поет Василь Герасим'юк, фундатор Київської поетичної школи Віктор Кордун, заслужений діяч мистецтв України поет Віктор Женченко та інші.

- А які книжки (автори) сьогодні - на полиці (чи на столі) Наталки Білецької?

- Перед моїми очима завжди Ігор Римарук, молоді Катерина Калитко, Роман Скиба, Сергій Жадан. Читаю і трепетно люблю «повітряні колізії» і карпатський колорит Василя Герасим'юка, антично-українську епохальність Дмитра Креміня.

- Яким бачиться майбутнє української поезії?

- Світовим. Ми нарешті мусимо повідати людству про велику творчу силу нашого мистецтва. В музиці вже грає: як сьогодні витанцює Європа під гуцульські мотиви! Вітчизняні метри варті уваги, в Україні були, є і будуть поети - від Бога, який єдиний творець усього створеного.